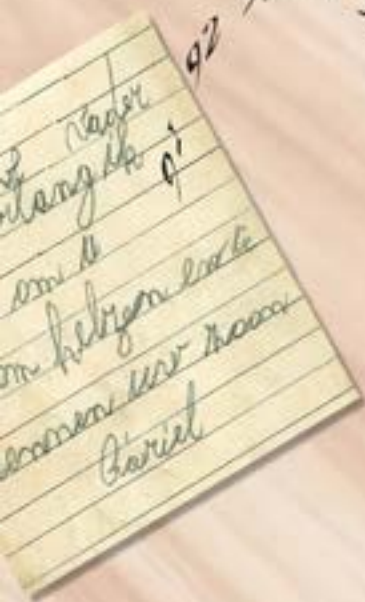

Kort & Prachtig

42 schrijvers

met

157 verhalen

van

99 woorden

Inleiding

Tweeënveertig schrijvers ontmoetten elkaar in de Facebookgroep Ultrakorte Verhalen van Schrijven Online. Zij schreven verhalen van maximaal negenennegentig woorden. Een uitdaging die dwingt om tot de kern te komen.

Ze schreven grappige, ontroerende, spannende of andersoortige verhalen. Ze gaven elkaar feedback, schrapten, formuleerden opnieuw. Binnen de groep ontstond het idee om de beste UKV's te bundelen en zo ook anderen deelgenoot te maken van de verhalen en het plezier waarmee ze werden geschreven. Het resultaat is een gevarieerde bundel met zeer goede verhalen.

Dit e-boekje is een voorproefje van de verhalenbundel 'Kort & Prachtig', die uitkomt in november 2018. Daar zijn het 157 verhalen van 42 schrijvers, hier 16 verhalen van 16 schrijvers om er alvast kennis mee te maken.

#kidsofinstagram

‘Kijk deze foto dan. Had ze haar luiertjes volgescheten, zat tot haar oksels! En deze is ook zo koddig. Voor het eerst bij de opvang. Moet je die tuitbeker zien!’

‘Deze vind ik persoonlijk niet kunnen.’

‘In de douche?’

‘Ja, ze kijkt zo ongemakkelijk.’

‘Volgens mij was het water te koud. En die verpleegster vond ze ook maar niets.’

‘Zou je die niet verwijderen van Instagram?’

‘Hoezo? Vroeger deed ze niets anders dan dit soort foto’s van mij en mijn broertje online zetten. Bovendien, je ziet geen gekke dingen toch? In een bejaardentehuis zien ze dit de hele dag.’

Annette Rijdsdam

Spijt

Het zorgeloze ochtendlicht doet het hoogpolig tapijt geen goed. Voegde het zich gisteravond nog zinnelijk naar mijn blote huid, nu strekt het zich uit als een synthetisch moeras waar de beelden van afgelopen nacht zich stevig in hebben vastgezogen. Ik ril onwillekeurig en kijk verlangend naar buiten. Daar spoelt de lenteregen de dag schoon.

‘Nog één aandenken!’ roept Jeroen. ‘Aan onze onvergetelijk nacht!’ Hij knipoogt samenzweerderig, pakt zijn telefoon en zet ons allemaal veel te dicht bij elkaar. En terwijl hij kiekjes van onze groep schiet, staar ik vol spijt naar mijn maagdelijk witte sloffen.

Chantal van Aken

Buiten staande

Namen worden gekozen. Ze luistert niet, staart naar het klimrek. De groep, die als een-na-laatste mag kiezen, roept opgelucht de naam van haar klasgenoot. Zij is: 'gatver, we hebben haar', gevolgd door luidruchtig zuchten.

Hoe vrij ze ook loopt, zwaait, roept; geen bal komt haar kant op. In de kleedkamer richten alle ogen zich weer op haar. Op de verkeerde momenten onzichtbaar en altijd onverwachts vol in de spotlights.

In de pauze speelt ze verstoppertje met haar eigen spiegelbeeld.

'Ik heb wel vriendinnen,' schreeuwt ze. Iedereen ziet dat het niet waar is, maar niemand zegt er iets van.

Corine Binnekamp

De schommel

De mist maakt zich los van de rivier. Onderuit gezakt in haar chaise longue kijkt Eileen vanuit de erker toe hoe grijze dwarrelingen het grasveld op kruipen. Opeduwd worden. Indikken. Fenne en de schommel verdwijnen achter een gordijn dat zichzelf dichttrekt.

Als de mist het huis bereikt, wringen kille vlagen zich door de open ramen naar binnen. Eileen gaat overeind zitten als de gewrichten van de schommel stoppen met knarsen. De mist vlucht voor de warmte van de ochtendzou en geeft de wereld terug. De schommel is leeg. Over het natte gras naar de rivier loopt een voetspoor.

Frans van der Eem

Goedemorgen

Ik werd wakker van een licht gevoel in mijn hoofd, deed mijn ogen open en zag het plafond dichtbij. Loes werd ook wakker.

‘Het is weer zover,’ zei ik zuchtend, ‘de zwaartekracht is uitgevallen.’

‘Wah?’ hoorde ik lodderig naast me.

Ik keek door het raam. Er waren altijd wel dorpsgenoten die hun auto niet aan de ketting hadden gelegd en ik zag er diverse rondzweven. Verderop leek de lucht schoon.

‘Lokaal, denk ik.’

Ik zette me af aan het bed en zweefde naar de deur. ‘Even kijken bij de tweeling. Ze zullen wel geschrokken zijn.’

Gijs Smit

Sterk zijn

De tranen verbijtend raapt hij zijn schoolboeken bijeen. Zo goed en zo kwaad als dat gaat, legt hij ze op zijn tafel. Hij hoort geginnegap. Doorgaan; negeren; niet laten zien dat het je raakt; net doen alsof er niets gebeurd is, resoneren de adviezen in zijn hoofd. Hij veegt met zijn hand langs zijn neus en bespeurt een streepje bloed. Ook zit er een barst in zijn bril. Alweer. Die ellendige windbuilen. Hij herpakt zich, haalt diep adem en zegt: 'Poging twee, jongens en meisjes, schriften open, ik ga nu het huiswerk controleren.'

Ingeborg Nienhuis

Abri

Nogmaals bestudeert meneer Samuel de tijden. Hij schudt zijn pols uit zijn mouw. Nog even. Een bulldozer staat schuin in het zand, de cabine is met dekzeil ingepakt. Ernaast liggen gekapte bomen. Containers staan hoog opgestapeld.

Achter de abri landt een helikopter. Een man met koptelefoon buigt naar buiten.

‘Meneer, deze tijdlijn is opgeheven. Wilt u mee?’

Samuel houdt een hand boven zijn ogen. De zon staat laag. De lucht is blauw, een vogel klapwiekt. Hij kijkt voor zich. De kristallen op het strand schitteren, in de verte rolt de branding.

‘Nee, dank u. Ik wacht wel.’

Jan P. Meijers

Honderd jaar geleefd

‘Mijn leven? Kind, dat stelde niks voor. Mijn moeder was dienstmeid tot de zoon haar zwanger maakte. Daarna redde ze het als Rooie Mien. Ik trouwde mijn grote liefde, een Jood. In de oorlog voerden de Duitsers hem af. Daarna kwam Piet, maar die zat steeds in het gevang. En onze dochter had een slechte hand met mannen. De laatste die ze had, sloeg haar helemaal verrot.’ Ze slurpt van haar thee.

‘Maar nu ik honderd word, gebeurt er eindelijk iets bijzonders. De burgemeester komt en ik mag met hem op de foto.’ Ze kakelt haar laatste ondertanden bloot.

Marceline de Waard

Extreme sporteis

‘Zo, Milika, je bent vast benieuwd waarvoor je hier moest komen neem ik aan.’ Jolien kijkt haar met een diepe frons afwachtend aan.

Als ze niet reageert, gaat Jolien verder: ‘Het beweegcentrum waar jij sport, heeft ons de eis gesteld om jou een jaar lang dagelijks tot 75 push ups te dwingen.’

Milika denkt dat het een grapje is en zegt: ‘Nou, dan begin ik maar meteen.’

‘Nee, voordat je begint, moet je aangeven hoeveel je er dan totaal doet dit jaar,’ reageert Jolien,

‘Zevenentwintigduizend driehonderdvijfenzeventig,’ antwoordt Milika vrijwel meteen.

Daarop wordt Milika uit haar rolstoel getild.

Miriam Dubbeldam-Druijff

Waanzin

Het loert, tast af en klauwt zich dan met lange halen een weg naar binnen. Het zompige donker in, de voedingsbodem. Vangt op wat niet is, vormt beelden zonder licht. Draait, verdraait, kaatst terug, mist het doel maar nooit het eigen.

En als het dan eindelijk slaapt, even vergeet dat de gastheer nooit rust, ontwaakt het en is furieus. Rukt kabels uiteen om ze stuk voor stuk verkeerd te verbinden. Het houdt alleen de schijn intact, zolang het dat nog kan.

Nancy Bastiaans

Henk en Anja

Ze steken tegelijkertijd hun hand op als ik ze groet. Henk en Anja dragen dezelfde rode windjacks. De boodschappen puilen uit hun blauwgeruite fietstassen. Ze dragen witte sportschoenen. Twee keer per week maken ze een wandeling door weer en wind. Hun rode konen kleuren goed bij de windjacks.

Ik zie voor me hoe ze in dezelfde flanellen pyjama's lepeltje-lepeltje slapen ...

Op een dag kom ik Henk tegen. Zijn rode windjack staat open. De veters van zijn schoenen zijn los.

'Waar is Anja?' vraag ik.

Hij kijkt me wezenloos aan.

'Een dagje weg.'

Nel Goudriaan

Lucide

Vannacht ontmoette ik het jongetje van vroeger.

Hij vroeg aan mij of ik tevreden terug kon kijken nu ik al zo oud was. Ik antwoordde dat ik helemaal nog niet zo oud ben en dat ik ook nu nog naar de toekomst kijk. Hij lachte.

Ik telde de sproeten op zijn smalle jongensgezicht en wilde door zijn ongekamde bos haar strijken. Het lukte niet, het was al lucht wat ik streeelde.

Ik keek naar hem, naar wie ik dacht die ik ooit was.

Hij keek naar mij, naar wie hij dacht die hij nooit worden zou.

Robert van der Meulen

Blijf van mijn lijf

Dat het ontbreken van lichamelijke liefde zo'n gemis is, had ik nooit verwacht. Gewoon lust dacht ik, maar ze omvat zoveel meer.

Ik heb het nodig aangeraakt te worden. Het gat in mijn hart groeit zonder streling van huid op huid. Als ik denk aan iemand die mijn lippen kust, likt, erin bijt, kan ik huilen.

De hunkering naar nabijheid is bijna groter dan mijn angst. Maar de vrees om mijn lichaam over te geven, daarmee mijn geest open te stellen voor intimiteit, blijft onverminderd.

Stefanie Schaap

Stage

Trillend open ik de deur van het paviljoen met de speciale sleutel.

Buiten is het koud en donker. Het miezert.

De eerste stagedag op de afdeling long-stay,
ik heb nauwelijks geslapen.

Een kreet weerklinkt, ik verstar.

Langzaam loop ik naar de zusterpost.

Geen hond te bekennen.

Met bonzend hart doe ik alsof ik rapportages lees.

De deur gaat open. Ha, een collega?

Helaas, er staat een morsig vrouwtje in pyjama
me grijnzend aan te kijken.

Ik probeer te glimlachen. 'Hallo,' fluister ik.

'Hey,' slist ze, 'heb jij ook wellesss iemand vermoord?'

Stella Mantel

Hoop

Code oranje is haar beloofd: een nieuwe, frisse wereld, vol blauwe plekken en snotneuzen veroorzaakt door sneeuwgevechten, wegen waarop auto's botsen, fietsers uitglijden en ambulances overuren draaien.

Ze schuift de gordijnen open. Miezerige stippen sneuvelen in modderige straten.

Bij de brunch steekt ze een kaarsje aan en slaat de rest van de fles Four Roses van gisteravond achterover. Dan pakt ze haar autosleutels.

'Godverdomme, ik moet ook altijd alles zelf doen.'

Stella Matula

Huub

Toen we bij het Spui kwamen, zagen we een enorme rij. Athenaeum zou uitpuilen. Iemand wees. Hoofden draaiden. De schrijver arriveerde met de fiets.

‘Goeiemiddag. Dag. Hallo.’ Het doorgaans stoere podiumbeest leek nu onthutst door de menigte en glipte naar binnen.

Later overhandigde ik hem zijn boek. ‘Hai ...’ Hij keek me aan. ‘Wat zal ik ...’ Ik slikte: ‘Woorden zijn een zeldzaam iets. Wie te veel zegt, zegt niets.’

Zijn pen stakte boven het schutblad. ‘Mooi,’ zei hij, terwijl hij de tekst tot zich liet doordringen. ‘Maar,’ hakkelde ik, ‘dat zijn jouw woorden.’ Verbaasd mompelde hij: ‘Toch is het mooi.’

Theo Stepper